

מסורת הש"ס

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

כו.

עין משפט
נר מצוה

גא מ"י פ"ג מהלכות
בבבבבב הלכה זו יוצא
מ"ל מעולה כל י' ממנו לא
שם טוב"ט ו"ד סימן ע"ח
ס"ד פ"ג
נב מ"י פ"א מהלכות
מעולה הלכה י'

רבינו גרשום

הא בעל מום שרי. תולש
לכ"ש נזשו: ואע"פ שלא
התירו מומחה. קודם אלא
לאחר שנשר: א"ל ריש
לקיש האי נגמ' והחולש
צמר כל היבא דלא התירו
מומחה קודם שיתלש תם
דמי ליה שחולש מהם
קרי וליבא למימר הא
בעל מום שרי ונלע שמתמא
היינו שהומם: מודה אבא
חלפתא בזה ששחטו שהוא
מותר אפילו להכמים: אבל
כיוחד אמרו. הא אבל כמו
באת כדכתבי אבל אשמעי
אגמו. כיוחד כבירורי:
ונתנו בחלוך שיש לו תקנה
שאם שחטו יהא מותר:
על מה נחלקו בו. ר' יוסי
דאמר בבת נחלקו היינו
ת"ק דאמר דבבת חולקין:
ת"ק סבר. מה שעקביא
מותר במתכשהתירו מומחה
קודם הלישת שער ואתא
ר' יוסי למימר דכל תנא
בתרא מטפ' אע"פ דלא
התירו מומחה קודם אלא
שוב [אחר תלישת] מותר
עקביא והו"ו תנאי: לא
דכ"ל עלמא אי התירו
מומחה. קודם תלישת אין
אי לא ולא בהכי
פליגי אלא ג' מחלוקת
דבר: דת"ק סבר פליגי
במת וה"ל לשחטו. ומשום
דלא איירי מידי בשחטו אית
לן למימר דסבר דבתרווייהו
פליגי: בלן כ"ר והודה. דלא
ואידי. בין נראה ובין שאינו
נראה כדאמרין דבשחטו
דברי הכל מותר: אי רבנן
אידי ואידי מיסר אסידי.
אפילו אותן שנתלש קודם
וכ"ש ששוב תלש שחיטה
אסרת: ואי עקביא איפכא
מיבעי ליה. שמה שהוא
מותר בבת אין מותר
אלא מה שנושר קודם
אבל [מה שנושר] שוב
[אחר] שמת [דבריו] הכל
אבל והכי אסור ליה
למיחא את שאינו נראה
מותר ואת שנראה אסור:
בשחטו רבנן. דבשחטו
אוסרין מה שקודם נשר
אבל שוב שנושח מותר
הנוו והמחובר לו והיינו
דקאמר הגראא עם הגיזה
הצמר המחובר לעור קרי
גיזה מותר ואת שאינו
נראה אסור: מעולה תמימה.
בכעל מום דשרא קודשים
לא קא מיבעי ליה כיון
דבר פרייה הוא לא משהו
ליה אלא פריק ליה ושחיטו
ליה מיד הלכך שרי. ואי
דמ' [בין דביין] מומחה
דואי איבא למיחד דמשתי
לכו ולא קא מיבעי ליה.
אלא תמימה קא מיבעי
ליה: צמר שנתלש מעצמו
הדתא ואשם וכ"ר דבכור
ומעשר נמי לא תיבעי לך
אחי ומשהו ליה משום
חימוד צמר הנושר ואחי
לידי תקלה: כי תיבעי לך

בכור בעל מום שחטו. הכא לא קתני והיינו בחלון משום דרשע הוא שחטו ודעתו ליהנות ולא לתר אצל י' צנשר קתני והיינו בחלון: **דחנא** קמא סבר אי התירו אין אי לא לא. פירש צקונטרס דכיון דמריננא לעיל דכל היכא דלא התירו מומחה תם קרי ליה אס כן סיפא דקרי ליה בעל מום מיירי י' צלל התרת מומחה וקשיא לפירושו דהא י' דמירך הכי לעיל היינו כי היכי י' דליתמוקס לריש אצל כותלי עלמא אצל השתא דלריכין לומר ממה נפשך כתנאי מסתברא לומר איפכא דמהו מילתיה י' כמנא קמא כפשטייה ונראה לפרש דקובר השי"ם עכשיו משום דקאמר ר' יוסי שמה יש תקוה שעל סמך השחיטה לא היה אומר כך שזה צידו ואין כלן שמה אצל בזהרת מומחה קאמר שמה יש תקוה שידקק לו חסד להתירו ואין זה כל כך דבר צרור דמי יימר דמדוקק ליה מומחה ומי"מ כנסקולא קאמר י' שמה יש תקוה דקמיירי בשחיטה:

התולש צמר מעולה תמימה. יש פירוש מרש"י שכתוב י' צהס שהוממה ואח"כ נפדיית ושחטה משמע שהעמידה כן כדי שהשם כעין צכור אלף שהתלישה היתה צמתות ומימה והא צעני האי זמר העמדה והערכה ואין מועיל לזמר העמדת הצהמה כדמוכא וכו' ראשית בגו (חולין ק"ג). גבי הא דקאמר תהם חולין ראשית בגו נובח נקדשים משום דכתיב לאפק זקק הצית ופריך והא צעני העמדה והערכה וי"ל דסגיירא ליה כר"ל דאית ליה צפ"ב דתמורה (דף ז'): לרבנן דקדשי מוזהב לא היו ככלל העמדה והערכה והא צעני דמי אשתתן על דסכב כווייה צפ" שני (לעיל טו). ועוד י"ל דקדשי מוצח שיש עליהם קדושת הגוף צטל הזמר אגב הצהמה אפילו אותו שנתלש וצר העמדה והערכה חשיב ולא דמי לנדקשי זקק הצית אי"נ חשיב האי זמר כבעל מום מעיקרא י' וכן שופר של עולה לא יתקע ואם תקע יאל משום דכיון דמעיל נפק לחולין דקאמר צפרק ראוהו צ"ד (ר"ה כמ). "משמע דשייך ציה פדיון ועוד יש לפרש שופר של עולה שהוקדשה הצהמה לדמי עולה ושופר שלמים שהוקדשה הצהמה לדמי שלמים ודינה כשלמים עצמן ואין זה מעילה כדקאמר צפ"ב דפסחים (דף ט: ז) צעני שלמים עסקין ומייה קשה צהן דשמעתין דכיון דצעני הזמר פדיון היכי שייך למיגור דלמא משהו ליה והא לרין לפדותו י' דמה היה מריוח וקזת היה נראה לפרש דאיירי בעולה י' ושחיטה למוצח שזריקת הדם מתרת צהרה למוצח והעור לכהנים ומצבת ליה צמזר שנתלש אי משתרי נמי צהכי אצל פלוגתא דאמוראי היא צפרק המוצח מקדש (וזהו פו). עצממות שפרשו לפני זריקה דרבי וירא סבר דזריקה ממיתין אפילו לקמא דנרגו וחליני וקאמר תם ס' כרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר שפרשו לפני זריקה מועלין דהם ופירש שם צקונטרס דמועלין לעולם אפי לאחר זריקה וכל כרבי אלעזר דאמר ר' אלעזר פרושו לפני זריקה מועלין דהן עז זריקה כו"ט: **ר"ל** מי איבא מאן דשרי. פירש צקונטרס אליבא דרבינא ואתי ליה גיזה ועבודה: ז' מי איבא מאן דשרי. אליבא דרבנן הא ודאי רשע הוא:

שכן דאיהי מתרת מה שפירש מחיים ומייה יש ספרים דגרסי תם **הפולש זמר מעולה תמימה.** ר"ל מי איבא מאן דשרי. פירש צקונטרס אליבא דרבנא ר' אלעזר פרושו לפני זריקה מועלין דהן עז זריקה כו"ט: **ר"ל** מי איבא מאן דשרי. פירש צקונטרס אליבא דרבנא ואתי ליה גיזה ועבודה: ז' מי איבא מאן דשרי. אליבא דרבנן הא ודאי רשע הוא: דעיקר

הא בעל מום שרי. ור' יוסי הוא דאמר שחטו שרו רבנן אי נמי עקביא היא אע"ג דלא התירו וקשיא לריש לקיש: סס קרי ליה. ומאי אע"פ שגולד צו מוס אע"פ שגראה אחר כן לחסד ואמר מוס קבוע י' לומר. הא דר"ל תנאי היא: אסור. דבמ"ט אפילו עקביא מודה דלחו לשהוייה ולאפקועי מקודשת מוצח ועוד שהרי עדיין אין צו שום היתר. אע"ג דנקט תולש הוא הדין לנתלש כדמפרש צבסיפא דשמעתא: לא צוה. שמת המיר עקביא אלא שחטו: **אמר רבי יוסי מודה אלא.** ששמו חלפתא שהוא מן החכמים הולקין על עקביא י' ומודה הוא צוה שחטו שהוא מותר: אצל צייחוד אמרו חכמים. שצמנת צנכורו אמרו יינתן בחלוך לשער צכור צבל מוס שנסר: **שמה יש תקוה.** שמה היא מותר ליהנות. ומפרש ומה תקוה יש שאם שחטו דברי הכל מותר: אצל צמנת ותצירו צעירוינן צפרק ככל מערצין (דף נח). צפופו: צייחוד. צכורו וחצירו צמכתת יומא (דף נד). ועוד צייחוד ששס ארון נגנו: רבי **יוסי היינו סנה קמא.** דקאמר התולש זמר מצכור תם ושחטו אסור הא צבל מוס ושחטו מותר לדברי הכל וצמת פליגי ו צמורה דר' יוסי ולת"ק נמי צמת פליגי: **סנה קמא סבר אי הסירו מומחה אין לא לא.** דצעל כרחיק הוי אצבנייה מנישא דמילתיה דתנא קמא דקתני התולש זמר מצכור תם הא בעל מוס שרי ותרצה ריש לקיש ואמר כל היכא דלא התיר מומחה תם קרי ליה אלמא הכי משמע מילתיה התולש זמר מצכור תם דהיינו צבל מוס שלא התירו מומחה לדברי הכל הא צכור צעול אסור דהיינו התירו מומחה שחטו ממנו כו' ור' יוסי סבר אע"ג דלא התירו מומחה נמי כשנשר שרו רבנן מנמי מדקאמר יש תקוה דמשמע יש תקוה וימירו מומחה וישחטו מכלל דאכתי לא התירו מומחה כשנשר: פליגי צמנא והוא הדין לשחטו. מללל אשתתן צמילתיה דתנא קמא דנימא שחטו דברי הכל מותר: **הלכה כר' יהודה.** דשחטו פליגי ולא צמת: אידי ואידי. בין נראה בין לא נראה מישרי שרי דהא אפי' מונח בחלון קא"ר יוסי דאפי' רבנן שרו שחטו: אי רבנן אידי ואידי מיסר אסרי. לזמוי שמוצור צו טעון קצורה לדברי הכל והתולש ממנו רבנן אסרי ליה אפי' מונח בחלון: אלא פשיטא ר' יהודה היא. דאמר שחטו פליגי: אידי ואידי. בין נראה בין לא נראה: **ושמע מינה שחטו פליגי.** מללל מנית מוקמת ליה צגוונא אחרייתי ומדסתס לן כר' יהודה ש"מ הלכתא כווייה: **הפולש זמר מעולה תמימה.** מחיים י' לרבנן מהו לאחר שחיטה צעלת מוס לא תיבעי לך דוודאי לרבנן אסור דאי שרית ליה אחי לשהוייה ואחי ליה גיזה ועבודה: ז' מי איבא מאן דשרי. אליבא דרבנן הא ודאי רשע הוא: דעיקר

שכן דאיהי מתרת מה שפירש מחיים ומייה יש ספרים דגרסי תם **הפולש זמר מעולה תמימה.** ר"ל מי איבא מאן דשרי. פירש צקונטרס אליבא דרבנא ר' אלעזר פרושו לפני זריקה מועלין דהן עז זריקה כו"ט: **ר"ל** מי איבא מאן דשרי. פירש צקונטרס אליבא דרבנא ואתי ליה גיזה ועבודה: ז' מי איבא מאן דשרי. אליבא דרבנן הא ודאי רשע הוא: דעיקר